

Chương 12

Sáng hôm sau, lang trung chốc đầu lấy lý do hiện tại thiếu một số vị thuốc, cần phải đích thân về quê lấy. Người hầu đem chuyện bẩm báo lại cho Thanh Yên, Thanh Yên thấy tuyết có lẽ chưa thể ngừng được ngay, cũng không nghĩ nhiều, còn phái người sắp xếp xe ngựa tiễn ông lên đường.

Ông rời khỏi chưởng mấy chốc, Mi Lâm cũng xách tay nải, khoác trên mình tấm áo toại, từ cửa bên rời khỏi Vương phủ. Những ngày gần đây, cho dù không có mắt cũng biết rằng Mộ Dung Cảnh Hòa đối xử khác hẳn với nàng, cũng không nghe thấy phải hạn chế nàng đi lại, nên đương nhiên không gặp phải sự ngăn cản nào.

Vừa ra khỏi Vương phủ, Mi Lâm liền đuổi theo xe ngựa. Những ngày gió tuyết thế này cũng không ai đồng ý chở người, nàng đành mua lại cả xe cả ngựa, tự mình đi. Trước khi lên đường, còn dặn dò chủ xe đánh thêm móng ngựa, còn phải khoác lên mình ngựa vải bông dày để chống lạnh. Nàng cũng mang thêm cả cỏ và bếp than, sang cửa hàng bên cạnh mua một túi thịt kho, mản thầu, sau đó mới đi đến tiệm thuốc lớn nhất thành.

Chi phí mua những đồ này đều từ tiền ngày trước bán thú săn đổi được, hai tháng nay ở trong Vương phủ ngày ngày ăn chơi ngủ nghỉ, không thì cũng bắt tình nhân sự, quả thật không hề kiếm chác được đồng nào. Bây giờ nghĩ lại cũng thấy hối hận lúc đi không tiện tay vợ mấy thứ đồ quý giá để đổi lấy ngân lượng.

Bão tuyết giăng đầy, trên đường thi thoảng mới có dăm ba người men theo bên dưới mái hiên nhà vừa đi vừa tránh gió, ngược lên nhìn, đầy trời tuyết trắng, chỉ có duy nhất những căn nhà màu xám đen mới lờ mờ hiện lên được trong làn bão tuyết này.

Trước khi lên đường Mi Lâm cũng đã nghiên cứu rõ lộ trình nên chạy xe một mạch, chẳng mấy chốc đã nhìn thấy cỗ xe song mã kiên cố dừng bên đường, phu xe hai tay cầm cương, không ngừng giậm chân. Bước lên mấy bước đã nhìn thấy tấm biển tiệm thuốc Nhân Huệ. Nàng dừng xe, đi quá lên cửa tiệm thuốc mấy mét, dừng ở phía bên kia đường, sau đó nhảy xuống, hơi cúi đầu, vén tấm rèm dày trước cửa tiệm thuốc bước vào trong.

Lát sau, nàng bước ra ngoài, trên mình khoác tấm áo khoác màu tuyết thanh, hai tay xách hai bọc thuốc, bước lên sau xe. Lang trung chốc đầu cũng đi liền đằng sau, trên mình khoác tấm áo toại mà vừa nãy nàng mặc, ngồi lên gọng xe, vút roi quất ngựa.

Người phu xe kia vì nguyên do thân phận, trước giờ chưa từng biết mặt Mi Lâm, cho nên mới dễ dàng bị hai người đánh lừa. Mãi đến hai người bỏ đi được

hơn canh giờ mới phát hiện ra, nhưng lúc này họ đã ra khỏi cổng thành Kinh Bắc, chạy xa trên con đường tiến về phương Nam. Trước khi rời đi, lang trung chốc đầu có để lại một phong thư trong phòng, nói bản thân nhớ nhà, công việc ở đây cũng đã hoàn thành, cho nên xin cáo từ, đại khái ý nói bản thân mình là đường đường chính chính rời khỏi.

Mi Lâm khơi cho lửa trong lò sưởi bùng lớn lên, tuy rằng vẫn bị gió lạnh luồn vào trong xe nhưng cũng thấy ấm áp hơn nhiều. Vừa ra khỏi cổng thành, nàng liền gọi lang trung chốc đầu đổi lấy bộ áo tơi, bảo ông vào trong xe ngồi, tự mình đi ra phía trước đánh xe. Thật ra nếu không vì từng nhận lời sau này đều ở lại giúp ông dưỡng ngọc, thêm vào đó là muốn ông giúp mình trừ đi độc tính trong cơ thể thì e rằng nàng đã một mình rời khỏi nơi đây.

Cũng nhờ lần dưỡng ngọc trước, nàng đặc biệt chú ý đến phương thức và đường lưu chuyển của nội lực sau khi đi vào mạch ngọc, dần dần cũng học được cách khống chế nguồn lực trong cơ thể mình. Hiện tại tuy rằng không đạt đến mức hoàn toàn khống chế được, nhưng ít ra cũng không phải lo lắng bị nội lực phản phệ. Vì vậy, tâm nguyện lớn nhất trước mắt vẫn là bài trừ hết đi độc tính trong người.

Phía sau xe vọng ra tiếng ngáy của lang trung chốc đầu, dễ thấy buổi sáng dậy quá sớm, lúc này trên đường đi không có gì làm, Mi Lâm lại không thể nói chuyện, cho nên ngồi ngủ bên trong xe.

Mi Lâm lúc đầu còn có chút gì đó không yên tâm, giờ hoàn toàn không còn cảm giác đó nữa, mím miệng cười, quất roi ngựa vào không trung, tạo thành từng tiếng vun vút, tuy rằng không vút vào mình ngựa, nhưng cũng khiến nó phi càng nhanh hơn.

Ban đầu nàng vẫn đi dọc theo đường lớn, đi quá hai chục dặm, đến một ngã tư liền rẽ ngang.

Cảm giác căng thẳng khi mới rời khỏi đã hoàn toàn biến mất, hơn nữa đi trong gió tuyết lạnh giá thế này đầu óc cũng có phần thanh tỉnh. Mấy tháng này, trong vô thức nàng đã hiểu thêm một khía cạnh của Mộ Dung Cảnh Hòa mà có thể người khác không biết. Chẳng cần nói đâu xa, mấy ngày trước lấy lý do suốt ngày ở lại trong phòng quây quần với nàng, thật ra lại lén lút rời khỏi Kinh Bắc, mãi đến khi Mục Dã Lạc Mai chuẩn bị đập cửa xông vào mới từ đâu đó quay trở về. Chỉ để lộ chuyện này thôi, cũng đủ để nàng chết đến trăm ngàn lần rồi. Tuy rằng hấn nói đừng để hấn nhìn thấy nàng nữa, nhưng hấn làm sao có thể tha cho nàng rời đi dễ dàng vậy.

Càng nghĩ nàng càng cảm thấy lòng nguội lạnh, chính vì vậy mà có phòng bị cũng chẳng thừa, không dám đi theo trục đường chính, đành rẽ vào con đường rừng núi hoang vu mà đi. Cho dù có vòng vèo vài trăm dặm, cũng an toàn hơn đi đường lớn.

Chính ngộ, hai người dừng lại nghỉ chân ở một làng nhỏ, cho ngựa ăn, rồi mua thêm thức ăn và đồ giữ ấm mang theo, sau khi hỏi cận kề đường đi lại tiếp tục lên đường, đến tối lại tìm một thị trấn nhỏ dọc đường để nghỉ lại. Hai ngày nay rẽ đông quành tây thế này vẫn không thấy người đuổi theo, hai người mới thở phào nhẹ nhõm, tốc độ cũng có thể chậm lại chút, bắt đầu men theo trục đường đi về Trung Châu.

Lang trung chốc đầu ngày ngày ngồi trong xe, tuy rằng cũng ấm áp, nhưng dù sao tuổi tác cũng cao, không chịu được cả ngày bôn ba đường ngựa, nhưng ông lại không hề than phiền như trước đây, chỉ là đôi lúc cũng vì bị gió tuyết lọt qua khe, lạnh quá nên lẩm bầm mấy lời. Mi Lâm cũng chẳng để bụng.

Buổi chiều hôm nay tự dưng tuyết càng rơi càng lớn, lúc đó đang gỡ bỏ bộ áo tơi trên mình xuống, thấy nàng tú lệ, không cảm được ngăn ra, sau đó mới quay lại hỏi han lang trung chốc đầu, nhưng nét mặt vẫn không giấu được vẻ hồ hởi.

Lang trung chốc đầu vẫn bộ dạng lười nhác ấy, ngồi sán lại gần lò sưởi châm tẩu hút thuốc.

“Ai bảo mệnh hai chúng ta đều khổ chứ, gấp gáp lên đường thế này chẳng phải để kịp về quê đón Tết sao.” Ông tuy rằng trên xe được ngủ, nhưng vì đường đi lắc lư nghiêng ngả nên ngủ không được ngon giấc, thành ra lại cảm thấy càng mệt mỏi hơn. Lúc này vừa trả lời nam nhân kia, vừa ngáp ngủ đến chảy cả nước mắt. “Ông chủ, cho ta hai phòng thượng hạng.”

“Ày, có ngay! Khách quan tạm ngồi hơ lửa giây lát, muốn ăn gì cứ gọi tự nhiên!” Ông chủ cười hỉ hả dặn dò hai câu, sau đó lách mình đi vào phía bên trong.

Mi Lâm ngồi xuống cạnh lò sưởi, nhìn theo bộ dạng phần chân của hắn ta, trong lòng thấy có điều gì đó khác thường.

Món ăn tối là thịt lợn, rau dưa nấu với bánh phở, một niêu đất đặt trên bếp lò, khói nghi ngút. Thêm vào đó là mấy hũ rượu ấm, mấy cái màn thầu, nóng hôi hôi khiến mồ hôi đầm đìa, toàn thân nóng ran rất thoải mái dễ chịu.

Xong bữa cũng thấy buồn ngủ, hai người ai trở về phòng người nấy, cũng chẳng thèm rửa chân tay mặt mũi mà lên thẳng trên giường nằm ngủ. Trong phòng rất ấm áp, nên vừa đặt mình xuống đã chìm sâu vào giấc ngủ.

Chẳng được bao lâu, bên ngoài cửa phòng truyền đến tiếng gọi.

“Khách quan, khách quan, nước nóng của người đã đến.” Tiếng ông chủ đứng bên ngoài nói vọng vào. Người nằm ngủ trên giường không hề hay biết, khẽ trở mình tiếp tục giấc nồng.

Lúc này, có thứ gì đó len qua khe cửa, khe cửa đó đủ nhỏ để gió bên ngoài ùa vào, trong giây lát then cửa bên trong đã bị gạt ra, cửa mở, người bên ngoài nhẹ nhàng lan tạt lao đến đỡ lấy chiếc then cài cửa đó, không để tạo ra tiếng động.

“Ông chủ à, chẳng phải đã nói chỉ lấy tiền không lấy mạng hay sao?” Một giọng nói thâm có ý ngăn lại, ngữ khí chứa đầy sự bất an.

“Lắm lời gì thế, có ai muốn lấy mạng của ai đâu, ta đây chỉ muốn kiếm cho tiểu Thất tử người một cô vợ mà thôi.” Hắn ta tỏ vẻ không vui mắng lại, đồng thời bước vào phòng. cầm trường đao tiến vào, hắn ta xúc lại dáng đi, cảm giác như cường tráng hơn rất nhiều, cũng trở nên cực kỳ hung ác. Cầm đèn đi ngay sau lưng hắn ta là một thiếu niên chạc mười lăm, mười sáu tuổi, thân hình gầy gò, dường như sợ hãi không muốn vào.

Tên chủ dịch quán không hề lục lợi hành lý trên bàn mà đi thẳng đến giường, hiển nhiên thấy rằng đối với hắn ta người đang ngủ say kia có sự hấp dẫn hơn nhiều tụi hành lý đó. Đang định cúi xuống lật tấm chăn lên thì đột nhiên tấm chăn lại dội ngược về trùm kín đầu hắn, khiến hắn không động đậy được gì.

Trái lại, thiếu niên đứng cầm đèn đằng sau lại phản ứng nhanh hơn, nhận ra có điều gì đó không hay, liền quăng ngay chiếc đèn, đồng thời lấy đà lao đến định ôm lấy người phía trước.

Chiếc đèn bay vút đến bị Mi Lâm gạt phăng sang một bên, nhưng cũng chiếu rõ khuôn mặt tú lệ của nàng. Thiếu niên đó í lên một tiếng, người vẫn theo quán tính lao đến, nhưng đột nhiên mất đà, ngã lăn xuống dưới đất.

Đèn dầu rơi xuống nền nhà, choang một tiếng tắt lịm.

Mi Lâm vốn đã chuẩn bị sẵn từ trước, nhưng cũng không ngờ rằng người này lại lăn ra ngã giữa chừng, đang định tấn công trấn áp thì nghe thấy tiếng gọi vừa kinh ngạc vừa khó tin.

“A tí?”

Nàng bỗng giật mình, giọng nói này... kiểu xưng hô này... chỉ có thể là tên tiểu tử Việt Tần mà thôi, chẳng có lẽ...

Không đợi Mi Lâm hoài nghi lâu, xì một tiếng, trong phòng bỗng trở lại sáng bừng, thì ra thiếu niên này có mang theo bên mình đá đánh lửa. Ánh đuốc chiếu sáng căn phòng, cũng chiếu sáng khuôn mặt quen thuộc của Việt Tần.

“A tí, A tí, đệ đây mà.” Thiếu niên nhảy lên, hoa chân múa tay mừng rỡ, không biết làm sao biểu đạt hết sự vui mừng của mình. Thế là ánh lửa trong tay cậu ta cứ như thế vung vẩy trong không trung, khiến ánh sáng trong phòng trở nên lập lòe bất định.

Mi Lâm phì cười, cúi xuống nhặt lại cây đèn dầu. Việt Tàn đương nhiên cũng phát giác ra mình vui mừng quá mà quên mất tiểu tiết, ngượng ngùng gãi gãi đầu, tiến lại gần châm đèn.

Đúng lúc này, ngoài cửa lạch cạch một tiếng rồi mở toang, thì ra lang trung chốc đầu ngó vào thăm dò.

Khi nhìn thấy ánh mắt của tên chủ dịch quán, hai người đã phát giác có điều gì đó không lành. Lang trung là ai chứ, chút đỉnh thuốc mê đó làm sao có thể đánh lừa được ông, Mi Lâm lại càng không hề hấn. Vì vậy bữa cơm tối ấy cũng chẳng có gì phải lo lắng, sau đó người cần đi ngủ vẫn cứ ngủ ngon lành, còn người phải đợi kẻ gian mắc bẫy thì vẫn bình tĩnh nằm trong chăn chờ con mồi cắn câu. Cũng may là họ đến sớm, không thì Mi Lâm cũng không bảo đảm rằng mình sẽ tỉnh táo được mãi. Chỉ là nàng không thể nào ngờ được Việt Tàn lại ở đây, còn trở thành đồng lõa với kẻ gian.

Lúc này nàng mới phản ứng lại, ông chủ dịch quán gọi không phải là Thất tử mà là Tàn tử.

Không đánh thì không quen, đêm hôm đấy bốn người ngồi lại bên cạnh lò sưởi, tán gẫu với nhau.

Lang trung chốc đầu mấy ngày nay không có ai nói chuyện cùng, bây giờ có đối tượng để xả, lập tức phấn chấn hơn hẳn, cũng không buồn ngủ nữa, ngồi lại cùng ông chủ dịch quán hàn thuyên đủ chuyện. Từ những chuyện xảy ra trong Vương phủ, chuyện ở nhà dưới quê chăn con gà con dê, trên trời dưới bể đủ cả.

Ông chủ tên Trịnh Tam. Trịnh Tam tỏ ra sợ hãi hai người, trong lòng cũng có chút ngán ngẫm, nhưng không dám biểu lộ ra ngoài, chỉ đành ừ ừ à à ngồi đó nghe chuyện, nhưng ánh mắt lại vẫn liếc sang phía Mi Lâm đang ngồi nghe Việt Tàn, ám chỉ tiểu nương tử tú lệ như vậy mà lại bị cầm, thật đáng tiếc. Song nhớ lại thủ đoạn ban nãy của nàng, ý nghĩ đó bỗng biến mất ngay lập tức.

Việt Tàn khi biết Mi Lâm không còn nói được, tỏ ra rất buồn bã khiến Mi Lâm phải an ủi mất một hồi, tuy rồi cũng cười nhưng ánh mắt lại không thể che giấu được sự nuối tiếc.

“A tì, đệ nghe lời của tì đến Lô Thành gần Chiêu Thành nhất để đợi.” Cậu ta nói, đứng dậy cầm ấm nước trà vừa đun sôi rót ra chén ấy người, rồi lại ngồi xuống. “Đệ tìm một dịch quán rồi nhận làm tạp dịch ở đó, ngày ngày mong tì đến tìm đệ.”

Mi Lâm mặt hơi nóng, trong lòng thấy cắn dứt, cũng có chút cảm động. Nàng nghĩ, nàng vĩnh viễn không thể nói với thiếu niên đơn thuần này là thật ra nàng không hề có ý định đến đó tìm cậu ta. Bất luận lý do của nàng có là gì đều không thể nào đối diện với sự chân thành này.

Việt Tần quả thật ngoan ngoãn ở Lô Thành đợi Mi Lâm mãi đến khi có lệnh truy nã nàng được dán khắp nơi trong thành. Lúc đó cậu ta hoảng hồn, bắt đầu đi khắp nơi hỏi thăm tung tích Mi Lâm. Sau khi được tin nàng bị bắt giải đi Kinh Bắc, lập tức rời khỏi Lô Thành, chuẩn bị đi Kinh Bắc tìm cách cứu giải.

Việt Tần quả thật ngoan ngoãn ở Lô Thành đợi Mi Lâm mãi đến khi có lệnh truy nã nàng được dán khắp nơi trong thành. Lúc đó cậu ta hoảng hồn, bắt đầu đi khắp nơi hỏi thăm tung tích Mi Lâm. Sau khi được tin nàng bị bắt giải đi Kinh Bắc, lập tức rời khỏi Lô Thành, chuẩn bị đi Kinh Bắc tìm cách cứu giải.

Sau khi đến được Kinh Bắc lại không hề có tin tức gì của nàng. Nàng rốt cục đang ở đại lao Kinh Bắc hay ở Vương phủ cậu ta cũng không rõ đừng nói đến đơn thân độc mã đi cứu người. Đúng lúc lưỡng lự không biết làm thế nào cho phải lại gặp Trịnh Tam và huynh đệ của hắn đang chờ hàng đến Kinh Bắc. Trịnh Tam gặp nạn mất hết hàng hóa, may mà có cậu ta lanh lợi, giúp hắn lấy lại số hàng hóa đã mất, thế là thành quen biết. Cùng bọn họ trở về mới biết thì ra đó là một nhóm sơn tặc. Họ đồng ý giúp cậu ta đi giải cứu nàng, vậy nên cậu ta mới ra nhập nhóm người này.

Nghe xong những lời Việt Tần thuật lại, Mi Lâm bất ngờ cốc đầu cậu ta một cái nhẹ, ánh mắt tỏ ý không đồng tình. Mộ Dung Cảnh Hòa là hạng người thế nào chứ, đâu phải mấy kẻ sơn tặc như các người có thể đối phó được.

Việt Tần bị cốc đầu không những không buồn, mà ngược lại càng trở nên vui vẻ, cười hì hì nắm lấy tay Mi Lâm như muốn nói may mà tí không sao, nhưng bỗng nhớ ra nàng bị cầm, sắc mặt lại trở nên buồn bã.

“A tí...” Mắt cậu ta bỗng đỏ, muốn an ủi nàng, nhưng lại không nói thành lời, ngược lại bản thân còn thấy buồn hơn.

Trịnh Tam bên cạnh nhìn thấy cậu ta dám nắm tay Mi Lâm, càng thấy khó chịu, đang định nói mấy câu châm biếm thì nghe bên ngoài có tiếng vó ngựa lại gần. Trong bụng cảm giác có điều gì đó kỳ lạ, quay ra nhìn thấy sắc mặt Mi Lâm hơi khác, liền đứng phắt dậy.

Lang trung chốc đầu thờ dài một tiếng, ngả lưng về chiếc ghế đằng sau, ngâm tẩu thuốc không nói không rằng.

Việt Tần không hiểu, đang định đi ra cửa xem thì nghe thấy rầm một tiếng, cửa chính đã bị người ta phá nát.

Gió tuyết không còn bị cánh cửa chặn lại nữa, mặc sức tạt vào vù vù khiến người bên trong cũng khó có thể mở to mắt ra nhìn được. Khoác trên mình tấm áo da thú đen xì, khắp người vương đầy tuyết trắng, Mộ Dung Cảnh Hòa mặt lạnh lùng, bộ dạng như sát thần bước vào.

Thì ra hôm đó khi Mộ Dung Cảnh Hòa đọc được những lời mà Mi Lâm và lang trung chốc đầu để lại cũng là lúc Mục Dã Lạc Mai tính toán cùng hãn cầm quân chống giặc.

“Chưa nói đến việc Thánh thượng vạn phần ân sủng ngươi, ngươi không biết điều hồi báo, thì vốn là thân nam nhi của Đại Viêm, trong khi quân địch xâm lăng, ngươi lại chịu rút đầu thụt cổ ở đất Kinh Bắc này, làm sao có mặt mũi mà đối diện với bách tính thiên hạ?” Bất kể nàng ta có khuyên giải đến đâu, phân tích đến đâu Mộ Dung Cảnh Hòa vẫn tỏ ra vẻ mặt dửng dưng, thậm chí còn chăm chú ngồi nướng khoai bên cạnh chậu than, làm Mục Dã Lạc Mai càng tức giận, nặng lời khiển trách.

Mộ Dung Cảnh Hòa lỡ tay làm nát mất lớp vỏ miếng khoai đang nướng, cái mùi thơm khiến người khác phải thèm muốn ấy bắt đầu dậy lên, hãn đột nhiên nhớ ra đến bây giờ vẫn chưa được thưởng thức khoai do đích thân Mi Lâm nướng.

“Mộ Dung Cảnh Hòa...” Mục Dã Lạc Mai vốn đang đứng bên cạnh cửa sổ ngắm hoa mai, nhìn thấy thế càng phần nộ, đang định bước đến đá tung chậu than đó để hãn tập trung nói chuyện với mình.

“Thành thân với ta.”

Bốn chữ ngắn ngủi là vậy, nhưng khiến nàng đứng ngẩn người hồi lâu.

“Thành thân với ta. Hôn lễ kết thúc, ta sẽ lập tức về Chiêu Kinh xin lãnh chỉ xuất trận.” Mộ Dung Cảnh Hòa ngẩng đầu lên, bình tĩnh nói, trong ánh mắt đen sáng ấy có đôi chút căng thẳng. Tuy rằng thẳng lợi nắm chắc tầm tay, nhưng sự cố chấp với Mục Dã Lạc Mai đã trở thành thói quen, câu trả lời của nàng đối với hãn mà nói vẫn vô cùng quan trọng.

Mục Dã Lạc Mai định lại thần, bỗng đỏ mặt, nhưng lại thấy có điều gì đó lạ kỳ.

“Ngươi điên rồi sao, giờ là lúc nào rồi còn nói chuyện này?”

Mộ Dung Cảnh Hòa không hề ngạc nhiên với phản ứng của nàng, nhưng vẫn không giấu được sự thất vọng, cười nhạt, ánh mắt lại nhìn những bông tuyết trắng đang theo gió bay bên ngoài.

“Mười năm trước, muội nói giặc Hồ chưa dẹp yên, sao có thể an gia. Ta cũng đợi muội năm năm. Sau đó biên cương bốn bề yên ổn, thiên hạ thái bình thì muội lại như muốn xa lánh ta. Mộ Dung Cảnh Hòa ta đây tuy bất tài, nhưng tâm chân tình với muội thì thiên địa có thể làm chứng. Hôm nay ta muốn muội cho ta một câu trả lời rõ ràng, nếu không thì đừng mong bàn đến chuyện khác.” Nói đến đây, giọng hãn rất kiên quyết.

Mục Dã Lạc Mai vì những lời nói của hắn mà cảm thấy cắn rứt, thái độ cũng dịu lại, ánh mắt lộ rõ vẻ ôn hòa, nhưng khi nghe xong câu cuối cùng đầy hàm ý uy hiếp thì sắc mặt lại hơi biến đổi, cười nhạt nói: “Người chẳng lẽ không biết từ khi phong Vương năm năm trở lại đây mình đã sống thế nào sao? Với một nam nhân quanh năm suốt tháng trầm mê tửu sắc, trêu hoa ghẹo nguyệt thì sao Mục Dã Lạc Mai ta đây có thể thành thân? Nếu người là một nam nhi khai thiên lập địa thì có sao lại không bàn chuyện diệt xong giặc ngoại xâm sau đó mới thương lượng chuyện này?”

Diệt xong giặc ngoại xâm... Mộ Dung Cảnh Hòa tự cười một tiếng, nếu có đến lúc đó thì e rằng kết cục chẳng khác gì kiêu vất chanh bỏ vỏ rồi. Hai người họ nếu như bỏ qua cơ hội này, thì về sau e rằng vĩnh viễn không thể đến được với nhau nữa.

“Nếu muội không đồng ý, hồi kinh hoặc về Nam cương, tùy muội vậy.” Hắn gấp miếng khoai đã chín ra ngoài để nguội, phủi phủi tay, như vẫn muốn nói gì đó, lại bỗng thấy Thanh Yên đang đứng bên ngoài như muốn đi vào nhưng không dám, bèn chau mày hỏi: “Có chuyện gì vậy?”

Thanh Yên nhìn thấy hắn cuối cùng cũng chú ý đến mình, bất giác thờ phào nhẹ nhõm, cúi thấp lưng đi vào, cầm phong thư mà lang trung chốc đầu để lại trên tay.

Mộ Dung Cảnh Hòa hoài nghi liếc nhìn thấy vẻ căng thẳng của Thanh Yên, xé phong thư ra, phát hiện đây chính là tấm giấy màu vàng thường dùng để viết đơn thuốc, trên đó chỉ viết đơn giản mấy dòng chữ.

Chỉ nói vị lang trung đó rời đi mà thôi. Đi cũng tốt, hắn sớm đã không ưa cái đầu bị chốc của ông ta rồi. Mộ Dung Cảnh Hòa nói thầm, đang định quở trách Thanh Yên chuyện bé xé ra to, nhưng đột nhiên như chợt nhớ ra chuyện gì đó, sắc mặt tái hẳn đi.

“Nàng đâu?” Người con gái ấy ở cùng lang trung chốc đầu, lang trung chốc đầu đúng lúc này rời khỏi... càng nghĩ càng cảm thấy có điều gì đó không hay, hắn lập tức vùng đứng dậy.

“Bầm, bầm Vương gia...” Thanh Yên lén lút lau mồ hôi, ánh mắt nhìn chằm chằm vào mũi chân mình, cố gắng thể hiện sự trân tĩnh của một nội thị. “Không nhìn thấy Mi Lâm cô nương đâu cả.”

“Sao lại không thấy? Mộ Dung Cảnh Hòa phẫn nộ, vo tròn phong thư thành một nắm, ném vào chậu than lửa cháy rực hồng. Ánh lửa cũng nóng nảy như hắn vậy, càng cháy càng mãnh liệt.

Thanh Yên cúi thấp đầu không nói không rằng, trong bụng thầm nghĩ Mi Lâm cô nương thế này chẳng phải tự tìm đường chết hay sao?

“Lập tức hạ lệnh, toàn thành phong cấm, chỉ cho nhập không cho xuất thành!” Mộ Dung Cảnh Hòa tức giận nói, “Phải thêm người lục soát từng nhà một cho ta, ta không tin nàng có thể trốn lên trời.”

Thanh Yên tuân lệnh, sắp đi ra ngoài thì bị Mộ Dung Cảnh Hòa gọi lại, “Chuẩn bị ngựa cho bản vương, gọi Hồ Dực Thập Thất Kỳ đợi ở ngoài phục lệnh.” Nói xong liền sai bước đi ra ngoài.

“Mộ Dung Cảnh Hòa, phát sinh chuyện gì? Người đi đâu vậy?” Mục Dã Lạc Mai không ngờ hai người đang bàn chuyện yên lành là vậy, hấn lại chỉ vì một phong thư mà bỏ đi, bất giác bước nhanh mấy bước, giữ chân hấn lại hỏi.

Thanh Yên thấy vậy liền đi vào trong lấy áo choàng.

Hình như lúc này mới nhớ ra trong phòng còn có người khác, Mộ Dung Cảnh Hòa trấn áp sự phẫn nộ, cố gắng bình tĩnh lại lắc đầu nói: “Ta hỏi lại lần nữa, có đồng ý thành thân với ta không?”

Mục Dã Lạc Mai là người ngạo mạn, không hề muốn vì bị uy hiếp mà nhận lời thành thân, nhưng nàng vẫn có cảm tình với Mộ Dung Cảnh Hòa, nếu không thì cũng chẳng đến mức bấy lâu nay vẫn một thân một mình, thêm vào đó lại cảm động vì tấm chân tình của hấn, nên cũng không có ý từ chối thẳng thừng, chỉ là nhẹ nhàng nói: “Chuyện này đợi sau khi người bình tĩnh rồi chúng ta bàn tiếp được không?”

Mộ Dung Cảnh Hòa nghe xong thấy nản lòng, lại thêm vào vương bản chuyện của Mi Lâm nên không tiếp tục đòi co với nàng ta, lạnh lùng cười: “Sính lễ đã chuẩn bị đâu vào đó rồi. Nếu muội không đồng ý, tức khắc có người cam tâm tình nguyện thành thân với bản vương.”

Mục Dã Lạc Mai vốn là một nữ tử ưa mềm không ưa cứng, nghe xong những lời đó sắc mặt liền biến đổi, thu tay lại, cười một cách lạnh nhạt, nói: “Vậy người đi tìm người nữ tử cam tâm tình nguyện lấy mình đi.”

“Bản Vương đây chính là ý đó.” Mộ Dung Cảnh Hòa chăm chú nhìn vào mắt nàng, ánh mắt như cái lạnh mùa đông làm đóng băng, sau đó đứng dung đi ra ngoài cửa, sai những bước lớn hòa lẫn vào sắc trời phong tuyết.

Người con gái này lại một lần nữa rời bỏ hấn, nàng lại dám... Nàng cho rằng hấn không thể trị được nàng sao? Nàng cho rằng hấn vẫn có thể cho phép một Mục Dã Lạc Mai thứ hai xuất hiện trên thế gian này? Trong giây phút tức giận quá độ, Mộ Dung Cảnh Hòa không hề nhận ra rằng trong thâm tâm, mình đã đặt Mi Lâm ngang hàng với vị trí của Mục Dã Lạc Mai.

Thanh Yên vội vàng đuổi theo sau, vừa khoác lên mình hấn tấm áo choàng, vừa an bài thuộc hạ những mệnh lệnh vừa rời của Mộ Dung Cảnh Hòa.

Mục Dã Lạc Mai vẫn đứng nguyên tại đó, nhìn dáng họ khuất dần trong từng làn tuyết trắng, bất giác tự siết chặt tay mình, sắc mặt bỗng trở nên âm đạm. Thật ra nàng chưa bao giờ nghĩ rằng hắn sẽ cưới người phụ nữ khác ngoài mình, nói thế chỉ là muốn chọc giận nàng mà thôi. Nhưng dùng thủ đoạn thế này không phải quá ấu trĩ hay sao? Hắn vẫn thường là vậy, hành sự tùy tiện đến mức khiến người khác không tài nào yên tâm mà gửi gắm cuộc đời cho hắn được.

Nàng đã đợi hắn năm năm, nếu như không muốn thành thân với hắn thì thành thân với ai đây? Chỉ là... chỉ là hy vọng hắn phần đầu hơn một chút, chẳng lẽ làm vậy lại là sai hay sao?

Mộ Dung Cảnh Hòa gằn giọng căn dặn Thanh Yên ở lại phủ chăm lo sự vụ, đích thân dẫn Hồ Dục Thập Thất Kỳ từ cửa Nam thành xuất phát, đuổi dọc theo trục đường chính.

Sau một hồi phóng ngựa, gió tuyết lạnh giá khiến hắn bình tĩnh trở, lý trí cũng dần khôi phục. Vừa không ngừng quất roi ngựa vừa nhớ lại địa hình Kinh Bắc cùng mọi ngõ rẽ lớn nhỏ ở trong đầu.

Sau khi phong Vương, tuy rằng hắn bị giam lỏng ở Kinh Thành, nhưng cứ cách một khoảng thời gian lại có người đến bẩm báo tình hình ở Kinh Bắc. Bản đồ Kinh Bắc hắn cũng đã thuộc trong lòng bàn tay.

Cuối cùng, hắn định hướng lại ở Diệp Thành. Lang trung chốc đầu trong thư nói rằng là về quê nhà, hắn nhớ lúc trước thuộc hạ của hắn bắt họ tại An Dương, vậy nên hai người đó nhất định đi về phía Nam.

Từ Bắc đi về phía Nam, cho dù là đi đường chính hay đường tắt cũng đều phải qua Diệp Thành. Diệp Thành địa hình tương đối đặc biệt, hai bên đều là đỉnh núi dốc cao, nhìn như một đường chia ngang cắt đôi hai phía nam bắc thành hai phần riêng biệt, muốn đi qua trong thời tiết gió tuyết bão bùng như thế này là điều tuyệt đối không thể. Cho nên thay vì tốn thời gian truy đuổi hai người bọn họ, không bằng đến Diệp Thành sớm một bước để ở đó ôm cây đợi thỏ. Chỉ cần họ vội vàng muốn rời khỏi Kinh Bắc trong mấy ngày này thì thế nào cũng tự chui đầu vào rọ. Nếu như còn nấn ná ở lại vùng này... Kinh Bắc là địa bàn của hắn, nàng có chạy lên trời cũng khó thoát khỏi.

Ngựa khỏe dòn roi mất nửa ngày đường, cuối cùng cũng đến Diệp Thành, suốt dọc đường đến đây đều không thấy tông tích hai người đâu, chắc chắn bọn họ không đi đường chính.

Lấy danh nghĩa Kinh Bắc Vương yêu cầu quan chi phủ Diệp Thành tiếp kiến, hạ lệnh giới nghiêm toàn thành, kiểm tra các lữ khách đi qua. Chính ngọ hôm thứ ba từ sau khi rời khỏi Kinh Bắc, đang ngồi tựa mình trong phủ của tri phủ Diệp Thành đợi cá cắn câu thì có tin tức của Thanh Yên truyền đến.

Tin tức đó cũng chỉ là bản đồ vẽ một lộ trình còn đang dang dở.

Hắn nhìn xong, khuôn mặt như cười như không, lập tức đứng dậy xuất phát, ra lệnh lưỡng kỵ ở lại Diệp Thành đợi lệnh, một mình dẫn thập ngũ kỵ còn lại tiến đến dịch quán cách Diệp Thành chỉ có nửa ngày đường.

Dịch quán đó vốn nằm trong một làng nhỏ bình thường, nhưng vì địa hình đặc biệt nên bị một nhóm sơn tặc nhiều nhưong, sau này chiếm lĩnh làm căn cứ, chuyên môn chặn đường cướp của những người đi đường. Hắn vốn biết tin từ trước nhưng lại không lệnh cho người thay mình cai quản Kinh Bắc là Mộ Liêu dẫn quân tiêu diệt. Một khi sự tự do bản thân cũng không làm chủ được mà vùng phong địa lại quá thái bình cũng chẳng phải chuyện tốt đẹp gì.

Thực ra từ khi hắn rời khỏi phủ Thanh Yên cũng rất bận rộn, vừa phong cấm toàn thành, vừa phái người truy tìm tung tích của Mi Lâm, ngoài ra còn phải đối phó với Mục Dã Lạc Mai trong khi nàng ta càng ngày càng khó tính, cho dù hắn có ba đầu sáu tay cũng khó có thể chu toàn được. Hơn nữa, thời cục hiện tại cũng rất bất ổn, Mộ Dung Cảnh Hòa trở về sớm ngày nào tốt ngày ấy. Vì vậy hắn cũng không cho phép mình rảnh rỗi.

Dem từng chi tiết tung tích điều tra được vẽ thành một bản đồ, đến buổi chiều ngày thứ hai, sau khi xác định được phương hướng, hắn không thể không thở phào nhẹ nhõm. Chẳng dám chậm trễ, Thanh Yên ngay lập tức phái người gửi đến Diệp Thành. Không thể không nói rằng, hắn có thể trở thành tâm phúc của Mộ Dung Cảnh Hòa chắc chắn không phải vì may mắn, chí ít trí tuệ và tác phong hành sự của hắn quả thật ít người có thể so bì.

Bản đồ đường đi đó tuy rằng ban đầu rẽ đông ngoặt tây, có những lúc còn có ý quay ngược trở lại, khiến người khác khó có thể xác định chính xác phương hướng thực sự là gì, nhưng đến buổi chiều thứ hai cũng để lộ đích đến, đó là thôn Lão Oa Tử.

Mi Lâm không thể nào ngờ được, khi hai người họ còn chưa đi đến đích thì đã bị lộ hành tung. Sau khi họ vào ngôi làng này, trong lúc đang dốc toàn sức tập trung để đối phó với ông chủ dịch quán thì Mộ Dung Cảnh Hòa đã dẫn thuộc hạ đội tuyệt lên vào, âm thầm khống chế hoàn toàn sơn tặc trong thôn.

“Ông chủ.” Mộ Dung Cảnh Hòa bước vào, giẫm lên tấm ván cửa dưới đất không thèm để ý những người bên trong đang ngạc nhiên tột độ, phui phui tuyệt bảm trên người, trầm giọng nói.

Rõ ràng ai cũng nhận ra sự tức giận của hắn, nhưng ngoài phá vỡ tấm cửa thì hắn lại không hề có thêm biểu hiện gì lộ mẫn cả.

Trịnh Tam ngạc nhiên nghi ngờ nhìn hắn, nhất thời cũng không biết ứng phó thế nào cho phải. Nhưng cũng chẳng để hắn ta đứng đó chần chừ lâu, Mộ Dung

Cảnh Hòa liền tiến lại gần, vừa gỡ bỏ nút thắt trên áo choàng, vừa gờm gờm nhìn. Trịnh Tam bất giác thấy sợ hãi, vội vàng đứng dậy, nhường lại chỗ ngồi cho hắn. Mi Lâm và Việt Tàn cũng cùng lúc đó đứng dậy, chỉ có mỗi lang trung chốc đầu vẫn ngồi ở đó miệng ngậm tẩu thuốc hít hà.

“Khách quan, khách quan đến một... một mình sao?”

Mộ Dung Cảnh Hòa không thèm nhìn một ai, chỉ liếc mắt nhìn quanh không gian không rộng cũng không hẹp này, sau đó quay ra ngoài cửa nói: “Vào hết đây đi.” Vừa nói vừa rũ tấm áo choàng trên mình xuống.

Mi Lâm lúc này tâm trạng đang rối bời bất giác đưa tay ra đón lấy, nhưng lại bị hắn đẩy ra, sau đó ném áo khoác sang một bên cho Việt Tàn còn đang ngỡ ngàng vì ngạc nhiên. Tiếp đó, từ cửa chính bước vào hơn chục hảo hán cùng mặc áo giáp da đen xì, họ phủi sạch bụi tuyết bám trên người rồi khom lưng hành lễ với Mộ Dung Cảnh Hòa, sau đó lần lượt gỡ áo choàng ra, tự tìm chỗ ngồi. Người tuy đông, nhưng tuyệt đối chỉ nghe thấy tiếng trang phục cọ vào nhau sột soạt.

Trịnh Tam thấy cảnh tượng như vậy, thảm kinh hãi, chỉ biết ngẩn người ra đứng nhìn.

Mộ Dung Cảnh Hòa ngồi xuống, thấy hắn ta ngẩn người đứng đó, không vừa ý chau mày nói: “Chuẩn bị ít lò sưởi mang đến ấy huynh đệ kia của ta, có thức ăn gì cứ mang hết ra.” Nói đến đây, nhìn đám bụi tuyết bay khắp trong tiệm, tự dưng thấy có chút hối hận vì sự lỗ mẫn ban nãy của mình, đành nói: “Lấy tấm gỗ chắn cửa lại, đừng để gió thổi vào.”

“Ồ... ồ, dạ... dạ.” Trịnh Tam định thần lại, kéo tay Việt Tàn, “Việt Tàn, mau đến phụ một tay.”

Việt Tàn vừa kinh ngạc vừa vui mừng khi gặp lại Mộ Dung Cảnh Hòa, tuy rằng hoàn cảnh không thích hợp để biểu lộ sự thân mật với hắn nhưng ánh mắt vẫn mở tròn ngẩn người ra chăm chú nhìn về phía Mộ Dung Cảnh Hòa. Bị Trịnh Tam kéo đi vài bước mới tỉnh táo lại, đang định rảo bước thì thấy Mộ Dung Cảnh Hòa đột nhiên quay sang nhìn mình.

“Việt Tàn ở lại đây.” Hắn vừa dứt lời, liền có hai người trong nhóm kỵ binh mặc áo giáp xanh đen lẫn kim tuyến hình ngân hổ dang cánh đứng dậy giúp Trịnh Tam một tay khiến cho Trịnh Tam vừa nể sợ, vừa hiếu kỳ, vừa ngưỡng mộ nhìn hai người họ.

Không để ý đến những người kia, Mộ Dung Cảnh Hòa tiếp tục nhìn về phía Việt Tàn, ý bảo ngồi xuống.

Việt Tàn không ngờ Mộ Dung Cảnh Hòa sau khi bình phục lại uy phong như thế, không kìm chế được sự sùng bái, cười hì hì nhìn hắn, có rất nhiều câu muốn

hỏi, muốn hỏi vì sao hắn lại biết tên mình, muốn hỏi rốt cục hắn đã bình phục như thế nào, còn muốn hỏi tại sao hắn lại ở đây, vân vân. Câu muốn hỏi quá nhiều, ngược lại khiến cho cậu ta không biết nên bắt đầu từ đâu.

“Tiểu tử ngốc.” Lang trung chốc đầu dường như nhìn không quen bộ dạng ngốc nghếch của cậu ta, lắc đầu, nhét tẩu thuốc xuống dưới thắt lưng sau đó vẫy tay gọi Mộ Dung Cảnh Hòa: “Vương gia, mời ngồi, lão đi nghỉ trước đây.” Nói xong, không để cho đối phương trả lời, hai tay đã chấp lại sau lưng đi lên phòng.

Mộ Dung Cảnh Hòa trầm ngâm, không hề nhìn ông, chỉ lạnh lùng đưa mắt nhìn sang cô gái cúi mặt không biết đang nghĩ gì, đột nhiên đưa tay kéo nàng lại bên mình. Mặc kệ ánh mắt ngạc nhiên của Việt Tần, hắn vừa trấn áp lại sự chống đối theo phản xạ của nàng, vừa ôn hòa cười giải thích: “Nàng ấy là thê tử sắp cưới của ta.”

Chỉ một câu nói cũng đủ khiến người con gái đang ngồi trong vòng tay hắn ngỡ ngàng, cũng khiến cho thiếu niên ngây thơ kia mắt chữ o miệng chữ a ngạc nhiên, tuy rằng cảm thấy có chút gì đó kỳ lạ, nhưng vẫn thấy mừng thay cho hai người.